sporné místnosti jsou takovými místnostmi, stížnost nepopírá. Aby místnost byla také obyvatelna, zejména obyvatelna po celý rok, dávková pravidla pro pojem obytné místnosti nikde nepožadují (srov. Boh. A 3570/24). Nemůže tedy okolnost, že sporných místností nelze v zimním období používati k bydlení, vylučovati je z pojmu místností obytných ve smyslu dávk. pravidel, resp. z povinnosti dávkové.

Č. 12.084.

Živnostenské právo: Veřejná obchodní společnost jako samostatná nositelka živn. oprávnění, odlišná od jednotlivých společníků.

(Nález ze dne 18. října 1935 č. 18.659/33.)

Věc: Ing. Engelbert G. a Terezie F. v Ú. proti zemskému úřadu v Praze o přestupky živn. řádu.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem ze 13. října 1932 okr. úřad v Mar. Lázních odsoudil podle § 132 písm. a) živn. ř. oba st-le, a to každého z nich k pokutě 200 Kč, po př. k vězení na dvacet dnů pro přestupek § 22 živn. ř., kterého se dopustili tím, že pod firmou Ing. Jos. F. provozovali v M. živnost stavitelskou, ač firma ta neměla k tomu koncesi podle § 3 živn. řádu.

Nař. rozhodnutím žal. úřad zamítl odvolání obou st-lů, vysloviv, že skutková podstata přestupku jest prokázána jejich vlastním doznáním. K vývodům odvolání uvedl žal. úřad toto: Oba st-lé doznali, že uzavřeli veřejnou obchodní společnost pod firmou Ing. Jos. F. a provozovali pod touto firmou stavitelskou živnost v M. Veřejná obchodní společnost je osobou od jednotlivých společníků rozličnou, která potřebuje ve smyslu § 3 živn. ř. vlastní koncesi. Poněvadž společnost takovou koncesi neměla, byli oba společníci potrestáni právem.

O stížnostech uvažoval nss takto:

Stížnosti dovozují, že veřejná obchodní společnost není samostatným subjektem různým od jednotlivých společníků, že není tudíž právnickou osobou a proto prý není třeba, aby měla svou vlastní samostatnou koncesi a stačí prý, když má koncesi jeden ze společníků. V tom však se stížnosti mýlí.

Podle § 132 písm. a) živn. ř. jest trestný ten, kdo samostatně provozuje koncesovanou živnost, ač nemá potřebnou k tomu koncesi. Podle § 22 živn. ř. má žádat o koncesi ten, kdo chce provozovat koncesovanou živnost, a před udělením koncese nesmí počít s provozem. Koncesi tedy musí míti sám podnikatel. V tomto případě jest však podnikatelem veřejná obchodní společnost, která, ač není právnickou osobou, jest přes to subjektem samostatným, od jednotlivých společníků různým. Za samostatný subjekt živn. oprávnění uznává společnosti také živn. řád, a to v předpisu § 3, který jedná o osobách právnických a společnostech,

z čehož plyne, že přiznává živnostenskoprávní způsobilost k právům také těm společnostem, které nejsou osobami právnickými. Pokud jde o veřejné obchodní společnosti, uznává jejich živn.-právní způsobilost výslovně předpis § 14 e) a předpis § 23 a) odst. 4 živn. ř.

Tím, že k podniku Terezie F. přistoupil Ing. E. G., vznikla veřejná obchodní společnost. Tím však nastala změna v osobě podnikatele a proto bylo třeba nové koncese (§ 56 odst. 2 a 3 živn. ř.) pro tohoto nového podnikatele, kterým jest zde veřejná obchodní společnost. Společnost nemůže provozovat živnost na základě koncese svých společníků, neboť právo plynoucí z koncese je právo ryze osobní, které jest nerozlučně spojeno s osobou majitele. Nemůže je tedy vykonávat subjekt jiný, jakým jest právě veřejná obchodní společnost proti svým společníkům.

St-lé udávají sami ve stížnostech, že provozují živnost stavitelskou ve formě veřejné obchodní společnosti. Podle § 22 živn. ř. měla tedy tato veřejná obchodní společnost žádat o svou vlastní koncesi. To však — jak jest nesporné — neučinila a provozovala tedy živnost bez koncese (§ 132 bod a) živn. ř.). Okolnost, že každý ze společníků má svoji vlastní koncesi, jest nerozhodná, neboť to jsou osobní koncese společníků, nikoli však koncese společnosti, která jest subjektem od jednotlivých svých společníků rozdílným. Jsou proto koncese těchto společníků pro společnost koncesemi cizími, z nichž nemůže společnost vyvozovat žádné právo pro sebe.

Dále namítají stížnosti, že nelze st-le trestati podle § 132 bodu a) živn. ř. ani v tom případě, že by veřejná obchodní společnost musila míti svoji vlastní koncesi, ježto st-lé provozovali živnost v nejlepší víře, neboť jim okr. úřad dal právní poučení, že pro veřejnou obchodní společnost nové koncese potřeba není.

Námitka tato jest bezdůvodná. Z předpisů §§ 3, 14 e) a 23 a) odst. 4 živn. ř. je zřejmě patrno, že obchodní společnosti, zejména pak veřejná obchodní společnost, jsou uznány za samostatné subjekty živn. oprávnění a že k provozování živnosti koncesované potřebují zvláštní samostatné koncese. Neznalost těchto předpisů nemůže nikoho omlouvati a jest při posuzování subj. zavinění bez významu.

Č. 12.085.

Živnostenské právo (Slovensko): O potvrzování vysvědčení učebních a pracovních podle živn. zák. č. 259/1924 Sb. a podle dříve platného zák. čl. XVII:1884.

(Nález ze dne 18. října 1935 č. 6867/34.)

Věc: Lajzer Mechel W. v M. proti ministerstvu obchodu o zrušení živn. listu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje jednak pro nezákonnost, jednak pro vadnost řízení.